

Nederlandse strafrechtketen rammelt aan alle kanten

Zie: Het RefDag 30-06-2012 19:20

De strafrechtketen rammelt aan alle kanten. Het is merkwaardig dat politici er nauwelijks aandacht voor hebben, betoogt Wim Orbons.

Politie en openbaar ministerie wordt vaak een "tunnelvisie" verweten. Men heeft de neiging zich vooral te richten op bevestiging van wat men al denkt. Een gerechtelijke dwaling die daarvan het gevolg kan zijn, begint bijna altijd bij de politie.

Het ontbreekt politieagenten nogal eens aan specifieke deskundigheid om als eersten een complex probleem in kaart te brengen. Bij het onderzoek ontbreekt vaak sturing door mensen met specifieke vakkennis.

We hadden reeds de breed uitgemeten rechterlijke dwalingen zoals de twee van Putten, de parkmoord in Schiedam, Ina Post en Lucia de Berk. In al die zaken speelde de politie en het OM een onprofessionele rol.

Onlangs werd aan dit rijtje de Chinese restaurantmoord in Breda toegevoegd. Zes mensen zaten jarenlang achter de tralies; hun veroordeling was gebaseerd op ondeugdelijk bewijsmateriaal. Ontlastend bewijs werd zelfs achtergehouden. Politie en OM zijn te vaak gericht op het aanwijzen van een zondebok, schuldig of niet.

We zijn in Nederland bijna Europees kampioen in het opsluiten van onschuldige mensen: 30.000 in de afgelopen tien jaar. De politie speelt hierin als toegangspoort tot de strafrechtspraak een grote rol. Maar ook het OM, onder wiens verantwoordelijkheid het recherchewerk wordt verricht, heeft geen schone handen. Het opsluiten van onschuldige mensen kostte de belastingbetaler overigens bijna 80 miljoen euro aan uitgekeerde schadevergoedingen

De doelmatigheid van de politie is nauwelijks te achterhalen, net zo min als de kwaliteit. Dat schrijft ook de Rekenkamer in een opzienbarende rapport dat recent verscheen over het strafrecht apparaat. Het is merkwaardig dat politici daar nauwelijks aandacht voor lijken te hebben. Jaarlijks wordt er niet minder dan 6,2 miljard euro uitgegeven aan politie, OM en strafrechtspraak.

Uit het rapport van de Rekenkamer blijkt dat zo'n **90 procent** van wat de burger bij de politie meldt (zo'n 1 miljoen zaken per jaar) over gewelds- en vermogensmisdrijven tot helemaal niets leidt: geen waarschuwing, geen boete, werkstraf noch cel. Met aftrek van septs, vrijspraken enzovoorts legde de strafrechter in slechts 5 procent van de gevallen een sanctie op. Daar komt bij dat er jaarlijks zo'n 700.000 aangiften blijven liggen.

Bestuurlijk is er ook het nodige mis. Volgens het rapport rammelt de strafrechtketen aan alle kanten. De omvang van het Nederlandse politieapparaat is sinds 1994 met bijna de helft toegenomen. Het leeuwendeel van die extra agenten is in bureaufuncties terechtgekomen.

Uit twee recente onderzoeksrapporten komt een beeld naar voren van een volledig scheef gegroeide bureaucratistische organisatie met 45 procent overhead. Dat is veel meer dan bij bijvoorbeeld universiteiten (25 procent) en ziekenhuizen (15 procent).

Ondanks de forse groei van de politie is het ophelderingspercentage slechts met enkele procenten toegenomen tot ruim 20 procent. In de Duitse deelstaat Noord-Rijnland-Westfalen, qua omvang en criminaliteit vergelijkbaar met Nederland, schommelt het ophelderingspercentage al jaren rond de 50 procent. Daar zijn per hoofd van de bevolking minder agenten dan in Nederland.

Zowel de politieke als de ambtelijke leiding faalt. Er is sprake van een enorme verspilling van capaciteit, geld en tijd. Dat wordt veroorzaakt door een versnipperde organisatie met eigen koninkrijkes, bestuurlijk mismanagement en politiek wanbeheer.

Ook andere bronnen laten een weinig rooskleurig beeld van de strafrechtsector zien. In het boek "Het OM in de fout" constateert wetenschapper Ton Derksen megamanco's zoals: het OM houdt informatie achter, raapt willekeurige feiten bij elkaar, maakt cruciale argumentatiefouten en staat niet open voor kritiek.

Door deze fouten nemen twijfels over de juistheid van veroordelingen toe. Rechters worden op het verkeerde been gezet. Als rechters immers het broddelwerk van justitie aanvaarden, kunnen onschuldigen veroordeeld worden of zware misdadigers de dans ontspringen.

De roep van politici om zwaarder te straffen is onzin. Het is vooral de pakkans die bepalend is. En die pakkans is klein doordat de politie wordt geleid door 'papieren' managers en onze speurders onvoldoende zijn opgeleid.

Dat is vaak terug te zien in het wettig bewijsmiddel: het proces-verbaal. In de praktijk bevat dat vaak legio feitelijke onjuistheden, onvolledigheden en interpretaties van de verbalisant: een vertekend beeld van de werkelijkheid, doordat 'straatmethoden' van waarheidsvinding worden gebruikt. Een nationale politie zal daar (voorlopig) weinig aan veranderen.

Bovenstaande kritiek is niet nieuw. Ondertussen slapen onze politici rustig door. Zij wensen niet gewekt te worden.

De auteur is econoom en jurist. Hij was voorheen actief als bestuurder binnen de gezondheidszorg.

Lees meer:

<http://www.nuij.nl/politiek/Nederlandse-strafrechtketen-rammelt-aan-alle.17754501.lynkx#ixzz1zdQqUILL>

•Uit het artikel :

Zowel de politieke als de ambtelijke leiding faalt. Er is sprake van een enorme verspilling van capaciteit, geld en tijd. Dat wordt veroorzaakt door een versnipperde organisatie met eigen koninkrijkes, bestuurlijk mismanagement en politiek wanbeheer.

Je kan er allerlij verzachtende woorden aan geven, maar feit is gewoon dat het systeem al jaren gecorrupteerd is voor zijn functie, en maakt een eerlijk proces onmogelijk.

Wim Orbons gezondheidseconoom en jurist schrijft voor Katholiek Nieuwsblad

Hij is mede auteur van "Verpasseerd Ouderschap" waarin behandeld wordt Kindvervreemding, Oudervervreemding, Loyaliteitsmisbruik, Primaire en Secundaire Ouderverstoting, Ouderverstotingssyndroom, Politieke en Juridische zaken in Nederland in België.

Vandaar dat we gemiddeld per jaar 7.800.000 euro kwijt zijn aan personen die geheel onschuldig in de cel hebben gezet. Gemiddeld zijn dat 200 mensen per nacht!

Lees meer:

<http://www.nuij.nl/politiek/Nederlandse-strafrechtketen-rammelt-aan-alle.17754501.lynkx#ixzz1zdRQiWc0>

De liefdevolle rechtvaardige samenleving

Woensdag, 15 januari 2014 09:48

Van de Nibiru website

Alleen de wetten van onze Schepper zijn relevant. Andere wetten zijn door mensen bedacht en mogen we daarom terzijde schuiven.

Het uitschrijven en opleggen van wetten die mensen hebben bedacht is gewoonlijk misdadig. Ook helpen deze wetten mensen te vaak om ongestraft misdaden te begaan.

Ik wijs een heel andere weg, namelijk de weg van de liefde en liefdevolle rechtspraak. Bij het woord 'liefde' wordt tegenwoordig te snel gedacht aan sexualiteit. Liefde heeft in de loop van de eeuwen echter altijd de betekenis gehad van 'het goede voor de ander doen' en daarbij trouw en onbaatzuchtig handelen.

De weg van liefde

De norm

Wanneer ouders hun kind opvoeden is het normaal dat ze voor hun kind zorgen, het beschermen, een goed voorbeeld geven en hem alles leren wat hij nodig heeft om volledig tot bloei te komen in zijn verdere leven. Het doel van de ouders is hun kind te begeleiden onderweg naar een volwassen, waardig en autonoom bestaan. De ouders en hun kind hebben een innige en liefdevolle relatie. Daardoor voelt het kind zich veilig en geborgen. Het kind weet dat hij voor hulp bij zijn ouders kan aankloppen en weet dat zijn ouders zijn vertrouwen nooit zouden beschamen. Omgekeerd zal het kind graag zijn ouders helpen. Hulp over en weer wordt spontaan aangeboden, maar nooit opgedrongen.

Dit is de normale situatie, de norm waaraan alles afgemeten zou moeten worden.

Regels

Wanneer de relatie tussen de ouders en hun kind gezond is, dan zal het kind adviezen en aanwijzingen van de ouders uit vertrouwen opvolgen. Het opleggen van regels zou in deze situatie een gebrek aan vertrouwen uitdrukken en de relatie daardoor schaden.

Toch kan het gebeuren dat het kind eigenwijs wordt. Hij gaat dan doen wat schadelijk is voor hemzelf of zijn omgeving. Dat schaadt de vertrouwensrelatie tussen de ouders en hun kind. Op dat moment hebben de ouders geen andere keuze dan het kind regels voor te schrijven.

Deze regels bepalen wat het kind moet doen of juist niet mag doen. Deze regels gelden alleen voor het kind wat duidelijkere grenzen nodig heeft, maar niet voor broers en zussen die aanwijzingen vanuit vertrouwen opvolgen. Immers, kinderen horen niet lastiggevallen worden met de gevolgen van het gedrag van een ander waar zij zelf niets mee te maken hebben. Dat zou de vertrouwensrelatie met de ouders onnodig schaden.

Overtreding van eenmaal vastgestelde regels zorgt ervoor dat ouders hun kind moeten straffen zodat deze het schadelijke gedrag afleert. Goede ouders leggen een kind vooraf uit waar regels voor dienen, namelijk om schadelijk gedag te voorkomen of anders af te leren. Later zal het kind in staat zijn om zonder regels uit eigen beweging te doen wat goed is.

Ontsporing

In sommige gevallen wil het kind zich niet aan deze regels houden. Dat leidt in eerste instantie tot conflicten. Als de situatie voortduurt zullen de ouders geen andere keuze hebben dan het kind uit het huis te zetten. De relatie die bestond uit wederzijdse liefde en vertrouwen is te zeer verstoord geraakt. Het kan zijn dat de ouders en hun kind dan zelfs niet meer met elkaar praten en elkaar niet meer willen zien.

Herstel

Wanneer een kind na een ontsporing de relatie met zijn ouders wil herstellen, dan is er maar één manier om dat te doen. Om geloofwaardig te zijn voor zijn ouders zal hij daadwerkelijk moeten begrijpen wat hij

verkeerd heeft gedaan en dat ook onder woorden moeten kunnen brengen. Hij zal oprecht spijt moeten hebben van wat hij heeft gedaan en voortaan op een andere en betere manier verder moeten willen. Hij zal naar zijn ouders toe moeten gaan om hen dat overtuigend duidelijk te maken. Als dat lukt, dan zullen zijn ouders hem vergeven. Het kind heeft, doordat hij nu begrijpt waartoe die regels dienen, geen regels meer nodig. De oorspronkelijke verhouding van liefde en vertrouwen is dan volledig hersteld. Het belangrijkste wat ervoor nodig was, waren het opzij zetten van een te groot ego en eigenwijsheid.

Verschillende verantwoordelijkheden

Helaas werkt het tussen ouders en kind andersom niet zo. Wanneer ouders het ingeschapen vertrouwen van een kind beschamen, dan wordt onherstelbare schade aangericht die normaal gesproken nooit meer (helemaal) goed gaat komen. De sterkere partij heeft de grootste verantwoordelijkheid om liefdevol te handelen.

De principes die gelden tussen de ouders en hun kind gelden op een bepaalde manier ook tussen de samenleving en een individu, zij het dat op de samenleving als sterkere partij een grotere verantwoordelijkheid rust om liefdevol te handelen.

LIEFDEVOLLE RECHTSPRAAK

Wanneer een sterkere partij misdaden begaat door bijvoorbeeld iemand met geweld te beroven of (mentaal of fysiek) te verkrachten, dan is er geen sprake meer van een gelijkwaardige verhouding waarbinnen verzoening en vergeving kan plaatsvinden. Dan is gerechtigheid noodzakelijk. Wie liefdevol gewaarschuwd is, de kans heeft gekregen om zich van zijn kwaadaardigheid af te keren maar die kans niet heeft gegrepen, zal na het verrichten van zijn daad te maken krijgen met rechtspraak.

Rechtspraak kan het beste geschieden door een volksrechtbank, een rechtbank van, door en voor gewone mensen die liefde hebben voor hun medemensen en het belang van de samenleving goed afwegen. Ze zullen de weg van liefde als maatstaf hanteren. Daders moeten zelf, voor de volle 100% verantwoording afleggen voor hun daden. Dat is voor een ieder een eigen verantwoordelijkheid die nooit ontlopen mag worden,

ook niet door zich (deels) achter een advocaat te verschuilen die hen daarbij behulpzaam is als bemiddelaar en onderhandelaar.

Complexiteit rechtspraak

Tegenwoordig lijkt rechtspraak complex. Dat komt door een oerwoud van wetten waar specialisten voor nodig zijn om ze te lezen en te interpreteren. Daardoor is de aandacht verschoven van het hart van de zaak, de weg van liefde en het belang van de samenleving, naar juridische bureaucratie.

Ordehandhaving en rechtspraak kan zo eenvoudig zijn als:

- De bevolking constateert een misdaad.
- De bevolking vangt eigenhandig de misdadiger.
- De volksrechtbank hoort de slachtoffer(s), dader en getuigen.
- De volksrechtbank beoordeelt bewijsmateriaal.
- De volksrechtbank wint desgewenst advies in van mensen met een specifieke kennis van het onderwerp.
- De volksrechtbank weegt, na een goed inzicht in de situatie te hebben verkregen, belangen voor de samenleving af.
- De volksrechtbank stelt een rechtvaardige straf vast.
- De bevolking voert de straf eigenhandig uit.

Eeuwenlang waren families, stammen en volkeren in staat om op deze eenvoudige manier de orde te handhaven, rechtvaardig recht te spreken en het kwaad uit de samenleving te verbannen [1]. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat dat vandaag de dag niet meer mogelijk zou zijn. Er is slechts één weg naar eenvoudige, overzichtelijke en rechtvaardige rechtspraak: Alle juridische bureaucratie overboord kieperen en in ieder dorp of stad volksrechtbanken instellen, liefst van wisselende samenstelling. Op die manier wordt machtsconcentratie en machtsmisbruik voorkomen.

Strafmaatregelen

Rechtvaardigheid vereist vergelding met een proportionele strafmaat. Hoe groter de toegerichte schade is, hoe zwaarder de straf. In bepaalde gevallen is de aangerichte schade, het risico op herhaling of het risico op verspreiding zo groot, dat een samenleving de aanwezigheid van de dader

niet langer kan tolereren. De dader moet dan voor altijd uit de samenleving verwijderd worden om anderen te beschermen tegen de getoonde kwaadaardigheid.

De gedachte dat gevangenisstraf of gedwongen psychiatrische behandeling effectief zou zijn berust op een aantal misverstanden. In de praktijk zien we te vaak dat mensen daarna in herhaling vallen. Om het kwaad daadwerkelijk uit de samenleving te verwijderen zijn eeuwenoude straffen veel effectiever. Een eenvoudige en eenmalige diefstal kan kort en krachtig worden bestraft, waarna de kans op herhaling sterk afneemt. Andere situaties vereisen maatregelen die ervoor zorgen dat er geen enkele kans meer is op herhaling, waar of wanneer dan ook, zonder dat samenlevingen opgezadeld worden met onnodige lasten.

CONCLUSIE

De liefde is zuiver, puur en zoekt het goede voor zowel de medemens als de natuur. De liefde heeft geen enkele tolerantie voor kwaadaardigheid en rekent daar kordaat mee af. Onvervalste liefde stijgt ver boven het niveau van wetten uit. Wetten die niet ondergeschikt zijn aan de weg van liefde zijn kwaadaardig en als zodanig verwerpelijk [2].

Voetnoten

[1] De volksrechtbank was eeuwenlang de norm voor bijvoorbeeld verschillende Afrikaanse volkeren en Indianen. Een goed gedocumenteerde beschrijving van de volksrechtbank zoals die ca. rond 1.250 v. Chr. werd ingesteld is te vinden in de Bijbel. Zie Leviticus 20:2 en 20:27, Deuteronomium 17:2-7, 21:18-21 en 22:21.

[2] Ca. 2.000 jaar geleden sprak Jezus als profeet over wetsverachting die zal toenemen en liefde die zal verkillen (Matthëus 24:12). Wanneer wetten niet in het belang van bevolkingen zijn, dan heeft dat tot gevolg dat mensen wetten als kwaadaardig en verwerpelijk gaan beschouwen en vooral aan zichzelf gaan denken. Het is namelijk moeilijk om ongeremd het goede te doen voor de samenleving en als uiting van waardering daarvoor het goede terug te ontvangen van de samenleving, wanneer wetten mensen een andere kant op dwingen en hen rechten, vrijheden, mogelijkheden en middelen ontnemen.

Met dank aan de auteur die ons deze bijdrage stuurde